

[Wihjelm.]

vi har end ikke set de forslag, før betænkningen lå hernede. Det er muligt, de er forhandlet i forligspartierne, de har aldrig været i boligudvalget, og vi stemmer ikke for dem.

Om vore egne ændringsforslag vil jeg sige, at de også afslører noget af det sjuskeri, der har været: vi har endnu ikke fået svar på et spørgsmål, der vist efterhånden er 4 uger gammelt, og som går på det, der er taget stilling til i vores første ændringsforslag nr. 3 til § 1. Hvad er tidsfristen for disse krav opfyldelse for de ejendomme — og det er jo langt de fleste — som følger § 1? For jeg tror 4 uger siden stillede vi det spørgsmål i et samråd. Så vidt jeg kan se af lovforslaget, er der ingen tidsfrist. I virkeligheden kan man straffe husejerne dagen efter lovens vedtagelse, fordi de nu ikke opfylder de krav, som de faktisk ikke havde nogen pligt til at opfylde dagen før. Der er ingen tidsfrist. Der er aldrig kommet noget svar; det er symptomatisk for den måde, boligudvalget har behandlet disse ting på. Det er som sagt muligt, man har snakket grundigt i korridorerne, men man har ikke gjort det i boligudvalget; man har end ikke svaret på disse meget tekniske og meget relevante spørgsmål, der er stillet.

Det samme gælder vores ændringsforslag nr. 9 til § 2, stk. 3, hvis formulering vi mener simpelt hen er dårligt dansk, der kan misforstås; jeg skal ikke gentage det hele her, men henviser til mindretalsbetænkningen og bemærkningerne til ændringsforslaget. Det er aldrig lykkedes at indhente en kommentar fra boligministeren om, hvad fortolkningen af det egentlig er. Udvalgets formand har været parat til at skrive betænkning for adskillige uger siden. Det blev betragtet som chikane og pjat, og jeg ved ikke hvad, når vi andre spurgte, hvordan kan det gå til, at der er den modstrid i ordlyden mellem lovforslagets tekst og bemærkningernes tekst. F. eks. var der den modstrid, at ifølge lovforslaget var det kun de kondemnerede og forventet kondemnerede boliger, der faldt under § 3, mens det i bemærkningernes tekst var alle kondemnabile boliger; det gør en forskel på 15.000 boliger. Vi fik det opklaret til allersidst, men det var ikke med udvalgets eller udvalgsformandens hjælp, må man nok sige.

Boligministeren (Helge Nielsen):

Jeg vil først sige tak til ordførerne, de fleste af dem i hvert fald, for de faldne udtalelser. Jeg vil også sige tak til boligudvalget for den positive indstilling over for lovforslaget og for den hurtige og, vil jeg understrege, meget grundige behandling, som lovforslaget har fået.

Jeg vil gerne knytte et par kommentarer til en af de henvendelser, som er sendt til boligudvalget, nemlig henvendelsen fra Kommunernes Landsforening. Jeg har allerede under udvalgets behandling af lovforslaget kommenteret henvendelsen skriftligt over for udvalget, men synes, det vil være på sin plads at trække et par af disse kommentarer frem ved denne lejlighed. Kommunernes Landsforening tager i en henvendelse forbehold over for kommunernes mulighed for såvel administrativt som økonomisk at gennemføre lovforslagets intentioner inden for de forudsatte tidsrammer.

På baggrund af den tvivl, som er kommet til udtryk med hensyn til mulighederne for at gennemføre brandsikringen så hurtigt som oprindeligt foreslået i lovforslaget, har jeg stillet ændringsforslag om forlængelse af lovforslagets tidsfrister, således at fristen for indsendelse af indberetninger ændres fra 1. juli til 1. august og fristen for arbejdernes udførelse forlænges med et kvartal til udgangen af marts 1977.

Med hensyn til problemet om kommunernes økonomiske muligheder for at føre lovforslaget ud i livet vil jeg gerne henviser til de bemærkninger, som ledsagede lovforslaget ved fremsættelsen. Det blev her oplyst, at kommunernes udgifter og garantistillelser ikke vil være omfattende af de gældende regler om investerings- og lånerammer, og at kommunernes bidrag til støtteordningerne derfor kan finansieres fuldt ud. De brandsikringsarbejder, der udføres med kommunal støtte, kan gennemføres uden for kommunernes investeringsrammer.

Om omfanget af erstatningsbestemmelserne i lovforslagets § 9 skal jeg pege på, at forbud mod en bygnings benyttelse ikke i sig selv vil kunne udløse erstatningskrav fra ejeren. Bestemmelsen skulle her være den samme, som hvis der nedlægges forbud mod benyttelse af bygningen i medfør af bygningstilsynslovens § 9. § 9 vedrører alene